

Panamerican

Διασχίζουμε την Κεντρική Αμερική μέσα από πολιτείες των Μάγιας, εξωτικά νησιά, ενεργά ηφαίστεια και μνήμες εμφύλιων πολέμων.

Στην Τσιάπας του Μεξικού προέκυψε το δίλημμα που συχνά αντιμετωπίζουμε σε αυτό το ταξίδι: να συνεχίσουμε ευθεία ή να κάνουμε παράκαμψη για να δούμε περισσότερα; Ευθεία ήταν η Γουατεμάλα - δύο ώρες δρόμος από το Σαν Κριστόμπαλ. Μπορούσαμε, όμως, να αφήσουμε απέξω την τροπική χερσόνησο του Γιουκατάν, τον τόπο όπου άνθισε ο πολιτισμός των Μάγιας; Κι εκεί που πηγαίναμε προς τα νότια, να 'μαστε με κατεύθυνση προς το βορρά, σε ένα οδοιπορικό οκτώ ημερών που προσέθεσε σχεδόν 2.000 χιλιόμετρα στο οδόμετρο του Discovery.

AKHΣ TEMΠEPIDHΣ | A.T., BOYΛA NETOY

Mundo Maya

Η γνωριμία μας με τον κόσμο των Μάγια έγινε στο Παλένκε, τον αρχαιολογικό χώρο που κρυβόταν για αιώνες στην πυκνή ζούγκλα. Χρειάζεται μία ημέρα για να το γυρίσεις, αρκετοί όμως αράζουν για εβδομάδες στα γύρω κάμπινγκ. Γιατί; Επειδή στην περιοχή ενοικιούνται μαντάρια με παραιοθησιονόγους ιδιότητες, το οποίο ούτε ψάξαμε, ούτε βρήκαμε, ούτε μας ενδιέφερε. Όταν το ίδιο βράδυ πέσαμε να κοιμηθούμε στο κάμπινγκ που βρίσκεται ακριβώς δίπλα στον αρχαιολογικό χώρο, τρομακικοί βρυκηθμοί, προερχόμενοι από τη ζούγκλα, μας ταρακούνησαν μέσα στη σκηνή. «Μήπως έχουμε παραιοθήσεις; Τι είναι αυτό που κραυγάζει σαν γκοτζίλα;» **«Είναι ένα howler monkey, η μαϊμού που ουρλιάζει»** μας είπε μια ντόπια κοπέλα. Δεν είχαμε ξανακούσει κάτι πιο τρομακτικό στη ζωή μας...

Νά'μαστε, λοιπόν, στο δρόμο για Μέρικα, η οποία, όπως κάθε άλλη πόλη του Μεξικού, έχει ένα θαυμάσιο κέντρο, με μεγάλες πλατείες, χαμηλά σπίτια και πεζόδρομους. Από εκεί εξορμήσαμε την επόμενη ημέρα προς τα ερείπια άλλης μίας ένδοξης πόλης των Μάγιας: της Τσποσέντσα, στην οποία δεσποζέει το καλά διατηρημένο Ελ Καστίγιο. Δεν είναι απλώς ένας ναός, αλλά ένα γιγάντιο αστρονομικό εργαλείο που απεικονίζει το ημερολόγιο των Μάγιας. Είναι τόσο μελετημένο, ώστε κατά την εαρινή ισημερία, λίγο πριν από τη δύση του ήλιου, το φως μετατρέπεται στη σκάλα της βόρειας πλευράς στο σώμα ενός φιδιού που λατρευόταν ως θεότητα.

Όλα είναι διαφορετικά στο Γιουκατάν σε σχέση με το υπόλοιπο Μεξικό. Δεν υπάρχουν ποτάμια και λίμνες σε όλη την περιοχή, παρά ένα δίκτυο υπογείων υδάτων, οι σενότες, τις οποίες οι Μάγιας θεωρούσαν ιερές και τιμούσαν με ανθρωποθυσίες. Το κλίμα είναι τροπικό, οι άνθρωποι κατάγονται από τους Μάγιας και το βιοτικό επίπεδο είναι ανεβασμένο, λόγω του τουρισμού, όπως είναι φυσικό. Οι ντόπιοι υπερφανεύονται για την ασφάλεια του τόπου, που γνώρισε τη μεγαλύτερη τουριστική αξιοποίηση τη δεκαετία του '70, όταν οι Αμερικανοί έψαχναν το επόμενο Ακαπούλκο. Και οι Μεξικανοί τους έδωσαν τεράστια φιλέτα γης πάνω στην ανατολική ακτή του Γιουκατάν, αφού πρώτα μετατόπισαν ολόκληρους πληθυσμούς ψαράδων προς την ενδοχώρα. Το αποτέλεσμα ήταν να γεννηθεί το Κανκούν. Ένα παραθαλάσσιο Λας Βέγκας, ένας τεχνητός παράδεισος χαζοχαρούμενης καλοπέρασης, κυρίως, για Αμερικανούς. Για να προσεγγίσεις την καλοσκοπισμένη παραλία, πρέπει απαραίτητα να διασχίσεις το λόμπι ενός ξενοδοχείου. **Όπου φύγει φύγει εμείς...**

Το ίδιο βράδυ φτάσαμε κιόλας στο Τουλούμ, ένα φρουρίο των Μάγιας κτισμένο πάνω στη θάλασσα. Εδώ βλέπεις τουρίστες να επισκέπτονται τον αρχαιολογικό χώρο φορώντας τα μαγιό τους. Δεν τους απασχολεί τόσο ο ηχορωμένιος πόλη, όσο μια βουτιά στα καταπράσινα νερά της Καραϊβικής. Φαντάζομαι τη ροδαλή Τεξανή να λείει στη φιλη της έπειτα από την εμπειρία: **«Ντάρλινγκ, κολύμπισα δίπλα στους Μάγιας»**. Λέμε τώρα...

Η Μπελσε διαφέρει από όλες τις χώρες της Κεντρικής Αμερικής. Ο πληθυσμός της ανέρχεται μόλις σε 300.000, είναι η μόνη αγγλόφωνη και η μόνη με μαύρο πληθυσμό. Στην περίπτωση ανθρωπολογίας της, πέρα από τους εναπομείναντες Βρετανούς, προσθέστε αρκετούς Κινέζους - στους οποίους ανήκουν όλα τα μπακάκια και τα εστιατόρια - και αρκετούς Μεωνόντες, προτεστάντες δανεζικής καταγωγής που βρέθηκαν εδώ προερχόμενοι από τις ΗΠΑ. Αρκετοί απαρνούνται πλήρως τη σύγχρονη τεχνολογία, ζώντας στο δικό τους αγροτικό μεσαιώνα.

Η πρώην βρετανική Ονδούρα αποδεδειγμένα από τη βασιλεύουσα μόλις το 1981. Τα κατάλοιπα της αγγλοκρατίας - με εξαίρεση τη γλώσσα - δύσκολα διακρίνονται. Από την πόλη της Μπελσε μέχρι τα «Κίζ», τα νησιά της Καραϊβικής, αυτή η χώρα βρίσκεται στον κόσμο της. Έπειτα από 45 λεπτά πλεύσης με το βαποράκι, φτάσαμε στο Κί Κόλκερ, το φτηνότερο από τα νησιά του δεύτερου σε μέγεθος κοραλλιογενούς υφάλου του πλανήτη. Λευκή άμμος, κρυστάλλινα νερά, ξύλινα, υπεριψωμένα σπιτάκια, υπόκρουση ρέγκε, ηλεκτροκίνητα αμαξάκια του γκολφ για ταξί και ράστα τύποι με ποδήλατα οι οποίοι μιλούν σε κρεολική διάλεκτο, ένα απολαυστικό μίγμα αγγλικών και ισπανικών: «Da howgu di du amigó?» «Μια χαρά.» «Wanna somespecial?» «Ευχαριστώ, δε θα πάρω...»... Σπείρα ενοούν την γκάντζα - τη μαρκούσα σε αυτά τα μέρη, την τρίτη ατραξιόν της χώρας μετά την Καραϊβική και τα ερείπια των Μάγιας.

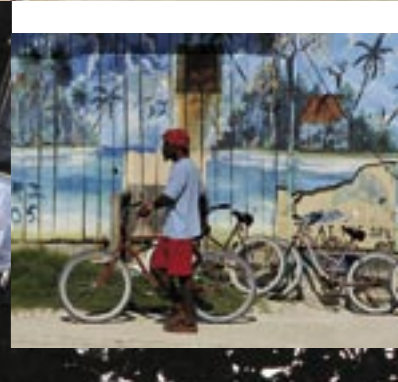
Στη Γουατεμάλα μπήκαμε από τα τριτοκοσμικά σύνορα στη θέση Μελκόρντε Μένκος, που είναι μία ώρα δρόμος από το περιβόητο Τικάλ, την πιο μεγαλοπρεπή πολιτεία των Μάγιας. Ορμητήριο για αυτήν την αρχαιολογική περιπέτεια είναι η Σάντα Έλενα και το νησάκι Φλόρες στη λίμνη Πετέντσα, που μας θύμιζε έντονα το Γαλαξίδι. Οι πρώτοι άνθρωποι που συναντάς εκεί είναι οι βαρκάρηδες, που δίνουν μάχη για να σε πάνε μια βόλτα στη λίμνη. Την επομένη παραλάβαμε τους φίλους μας από την Αθήνα και πήγαμε κατευθείαν στο Τικάλ. Ακόμα και αν τα έχεις δει όλα, το Τικάλ περισσότερο από αρχαιολογικός χώρος είναι ένα συναρπαστικό ταξίδι στην κλασική περίοδο (200-900 μ.Χ.). Περιπατάς μέσα στη ζούγκλα και ξαφνικά βλέπεις μπροστά σου θεόρατες πυραμίδες, που λες και δεν τις έχει αγγίξει ο χρόνος. Τι έφτιαξαν οι άνθρωποι αυτοί και πού...

Οι φτωχοί του Ισθμού

Το Ελ Σαλβαδόρ, η μικρότερη και πιο πυκνοκατοικημένη χώρα της Κεντρικής Αμερικής, μιας σταλαίπυρσε στην είσοδο. Παρ' ότι διαλέξαμε τα παραλλακτικά σύνορα (στο χωριό Λα Χασαδούρα), είχαμε τρομερή... χασούρα μέχρι να καταφέρουμε να περάσουμε. Από την πλευρά της Γουατεμάλας είχε μια ουρά από νταλικές μήκους 2 χιλιομέτρων, τις οποίες παρακάψαμε σφυρίζοντας αδιάφορα. Ενώ είχε ήδη νυκτώσει, περιμέναμε στην ουρά πίσω από καμιά πενήντα νταλικέρηδες για να περάσουμε το τελωνείο. «Αύριο θα περάσετε» μας έλεγαν οι μαυραγορίτες συναλλαγματος. Απελπισμένοι πιάσαμε το διευθυντή, του είπαμε μία αλήθεια και δύο αθώα ψέματα (ότι είμαστε δημοσιογράφοι, ότι πετούσαμε το βράδυ από το Σαν Σαλβαδόρ και ότι είχαμε έγκυλο στο αυτοκίνητο), ώστε να πάρει εμπρός το σύστημα και να μπούμε στη χώρα. Χάρη σε εμάς πέρασαν και οι υπόλοιποι ταξιδιώτες με μηχανές και αυτοκίνητα.

Σε τέτοιες χώρες πρέπει να αυτοσχεδιάζεις...

Η Γουατεμάλα, το Ελ Σαλβαδόρ, η Ονδούρα και η Νικαράγουα είναι χώρες που έχουν ταλαιπωρηθεί μέχρι πρόσφατα από εμφύλιους πολέμους - αποτέλεσμα του αμερικανικού δακτύλου, σε κάθε περίπτωση - από τυφώνες και από ηφαιστειακές εκρήξεις. Μιλάμε για τους φτωχούς συγγενείς της Κεντρικής Αμερικής, που προσπαθούν να ανακάμψουν, πλέον, χάρη και στον τουρισμό. Το Ελ Σαλβαδόρ προσφέρεται για σερφ και φτηνό ψάρι στις ακτές του Ειρηνικού. Το Σαν Σαλβαδόρ είναι η πιο αντιφατική πρωτεύουσα της περιοχής: άναρχη, βρόμικη και θορυβώδης στην κεντρική αγορά, νεόπλουτη και αμερικανίζουσα στα προάστια.

Η διώρυγα του Παναμά

Ο Παναμάς δεν οφείλει μόνο τον οικονομική ανάπτυξη του στη διώρυγα που έφτιαξαν οι Αμερικανοί το 1914, αλλά και την ίδια την ύπαρξή του. Χωρίς αυτήν, η χώρα θα ήταν μάλλον πολιτεία της Κολομβίας σήμερα. Με την κατασκευή της διώρυγας σοκολήθηκαν πρώτα οι Γάλλοι, αλλά το εγχείρημά τους απέτυχε παταγωδώς και είχε ως συνέπεια το θάνατο 20.000 εργατών από ασθένειες και κατοπισθήσεις. Οι Αμερικανοί κατάφεραν τελικά να φέρουν εις πέρας το μεγαλειώδες έργο (με 5.000 νεκρούς επιπλέον...) και να το διαχειριστούν μέχρι το 1999, όταν ο Παναμάς ανέλαβε - έπειτα από χρόνια διαπραγματεύσεων - τα δικαιώματά του. Το κανάλι έχει μήκος 77 χλμ. και διαθέτει μια σειρά από δεξαμενές οι οποίες ανεβάζουν τα πλοία από το επίπεδο του Ειρηνικού 26,5 μ. ψηλότερα στο επίπεδο της τεχνητής λίμνης Γκατούν και τα ξανακατεβάζουν με τον ίδιο τρόπο στον Ατλαντικό. Ένα πλοίο χρειάζεται 8-10 ώρες για να διασχίσει το κανάλι και το κόστος διέλευσης μπορεί να ξεπεράσει τα 300.000 δολάρια για τα μεγαλύτερα φορτηγά. Πάνω από 40.000 πλοία διασχίζουν ετησίως τη διώρυγα, η οποία αποτελεί τη βασικότερη πηγή εσόδων του Παναμά. Ήδη έχει ξεκινήσει η διαπλάτυνσή της και αναμένεται να ολοκληρωθεί το 2014.

Mundo Maya

Ο πολιτισμός των Μάγιας αναπτύχθηκε μετά το 2000 π.Χ. στην περιοχή από τη σημερινή Γιουκατάν μέχρι την Ονδούρα και προκαλεί δέος με την εξέλιξη που παρουσίασε κατά τη χρυσή εποχή του (200-900 μ.Χ.) στους τομείς της αρχιτεκτονικής, της αστρονομίας και των μαθηματικών. Κρυμμένο μυστικό και αντικείμενο αντιπαράθεσης των αρχαιολόγων παραμένουν οι αιτίες που προκάλεσαν την παρακμή των Μάγιας. Κλιματικές συνθήκες, ασθένειες ή εσωτερικά προβλήματα γέκρωσαν τις θαυμαστές τους πόλεις 600 χρόνια πριν από την έλευση των Ισπανών. Οι Μάγιας επέζησαν ως λαός, τα βασίλιά τους χάθηκαν. Μήπως, τελικά, ο ίδιος ο λαός έριξε τους ηγεμόνες του;

ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ...

Ος Έλληνες, δε χρειαζόμαστε βίζα στις χώρες της Κεντρικής Αμερικής. Η είσοδος με αυτοκίνητο περιπλέκεται, ωστόσο, καθώς το πολύπλοκο της FIA που εκδίδει η ΕΛΠΑ δεν αναγνωρίζεται. Ορίστε, λοιπόν, ένα συνοπτικό εγχειρίδιο συνόρων από το Μεξικό μέχρι τον Παναμά:

ΜΕΞΙΚΟ

Το αυτοκίνητο σήμα κυκλοφορίας κοστίζει 920 πέσος (48 ευρώ) με 6μηνη διάρκεια. Υποχρεωτική είναι η ασφάλεια για τρίτους, η οποία μας κόστιζε 82 δολλάρια (55 ευρώ) για 1 μήνα.

ΜΠΕΛΙΣΣΕ

Πριν μπει στη χώρα πληρώνεις 10 τοπικά δολλάρια (3,5 ευρώ) για απολήμνηση. Οι διατυπώσεις στην αστυνομία και στο τελωνείο είναι διαφανείς και δωρεάν. Υποχρεωτική η ασφάλεια αυτοκινήτου (4 ευρώ/ημέρα). Στην έξοδο από τη χώρα πληρώνεις 25 USD (17 ευρώ)/διαβατήριο για διατυπώσεις, ώση 6 USD (4 ευρώ) περιβαλλοντικό φόρο.

ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ

Στο τμήμα αλληλοπατών μας ζήτησαν 2 δολλάρια/διαβατήριο, χωρίς απόδειξη. Να μην τα δώσετε! Η έκδοση προσωρινής άδειας αυτοκινήτου κοστίζει 40 κετζάλ (3,8 ευρώ). Στην έξοδο φροντίστε να βάλουν σφραγίδα εξόδου στην άδεια πριν μπειτε στο Ελ Σαλβαδόρ, αλλιώς θα σας γυρίσουν πίσω.

ΕΛ ΣΑΛΒΑΔΟΡ

Οι διατυπώσεις προσωρινής άδειας κυκλοφορίας μας κόστισαν μόνο 5 USD (3,5 ευρώ), αλλά μπορεί να πάρουν ώρες. Υπολογίστε, τουλάχιστον, μία ώρα διατυπώσεων για κάθε αυτοκίνητο... Στα σύνορα παντού υπάρχουν πινακίδες κατά τη διαφορά, ώστε οι υπάλληλοι να μη δέχονται «κίτρες».

ΟΝΔΟΥΡΑ

Για κάθε σφραγίδα διαβατηρίου πληρώνεις 3 USD (2 ευρώ). Η προσωρινή άδεια κυκλοφορίας αυτοκινήτου κοστίζει 35 USD (24 ευρώ), τα οποία καταθέτεις στο τοπικό κατάστημα τραπεζής. Αν φτάσεις στα σύνορα εκτός μετά τις 3 μ.μ., οπότε κλείνει η τράπεζα, υπάρχει περίπτωση να κολλήσεις εκεί, αν ο υπάλληλος δε δέχεται να πάρει ο ίδιος τα χρήματα. Ασφάλεια αυτοκινήτου προαιρετική.

ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ

Η σφραγίδα στο διαβατήριο κοστίζει 7 USD (5 ευρώ). Η προσωρινή άδεια κυκλοφορίας με ισχύ 1 μήνα είναι δωρεάν. Η ασφάλεια αυτοκινήτου είναι υποχρεωτική και κοστίζει 12 USD (8 ευρώ).

ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑ

Ξεκάθαρες οι διαδικασίες παντού. Πληρώνεις 2 USD/διαβατήριο για τις σφραγίδες και 4 USD για απολήμνηση του αυτοκινήτου. Η άδεια κυκλοφορίας εκδίδεται, αφού πληρώσεις 8.000 κολόβ (10 ευρώ) για ασφάλεια αυτοκινήτου με ισχύ 3 μηνών.

ΠΑΝΑΜΑΣ

Πληρώνεις 1 USD τουριστικό φόρο για κάθε διαβατήριο, συν 1 δολλάρια για απολήμνηση αυτοκινήτου. Η άδεια κυκλοφορίας είναι δωρεάν, όμως εκδίδεται μόνο εφόσον προμηθευτείς ασφάλεια, που κοστίζει 15 USD (11 ευρώ).

Στην Ονδούρα κάναμε μόλις 200 χιλιόμετρα. Όλη η διαδρομή έμοιαζε με σκουπιδότοπο και τα χωριά απέπνεαν μια παρακμή-φτώχεια καταραμένη, δηλαδή, λες και ήμασταν στην Αφρική. Ωστόσο, ανακαλύψαμε ένα κρυμμένο θησαυρό στον κόλπο Ντε Φονσέκα του Ειρηνικού: ένα φαιστειογενές νησί, το Ελ Τίγκρε, γεμάτο ακτές με μαύρη άμμο, και μία κωμόπολη που θα έβαζες στοίχημα ότι έχει κολλήσει στο 19ο αιώνα, αν δεν ήταν τα τρίκυκλα Piaggio μοτοσαξί. Ελάχιστοι τουρίστες φτάνουν μέχρι εκεί. Δυστυχώς, κι αυτοί για να βρουν φτηνό «κόρτο», όπως μας είπε ο βαρκάρης που μας πέρασε απέναντι.

Όσο για τη Νικαράγουα; Είναι επίσημα η πιο φτωχή χώρα όλης της Κεντρικής Αμερικής, αλλά δεν το δείχνει. Η άλλοτε δικτατορία του Σομόζα κυβερνάται από το 2006 από τον άλλοτε μαρξιστή επαναστάτη Σαντινίστα Ντανιέλ Ορτέγκα, ο οποίος σε κάθε βήμα είναι μπροστά σου υπό μορφήν τεράστιων πινακίδων, συνήθως σατιρικάς μπογιατισμένων... Η Νικαράγουα ασφαλώς και δε θυμίζει πεδίο μάχης όπως στον εμφύλιο του '79, και αξίζει να την επισκεφτείς και να περπατήσεις σε αυτά και, αν έχεις τα... κοκόνες, να τα κατέβεις πάνω σε σανίδα. Το sandboarding είναι δημοφιλής δραστηριότητα, που συναντάται αποκλειστικά σε τούτη τη χώρα. Το επιχειρήσαμε με το Δημήτρη, αλλά από τη μέση οδό: καθισμένοι στις σανίδες.

Οικοτουρισμός και μπίζνες

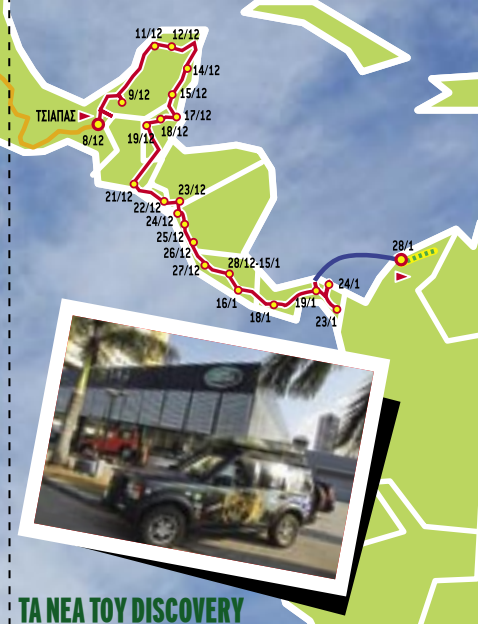
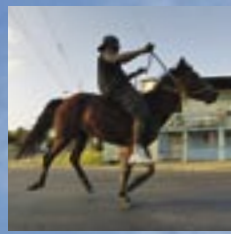
Η Κόστα Ρίκα ήταν ανέκαθεν παρένθεση πολιτικής σταθερότητας, ασφάλειας και οικονομικής άνθησης στην πολύπαθη Κεντρική Αμερική. Διόλου τυχαία είναι ο απόλυτος τουριστικός παράδεισος της περιοχής. Η χώρα δε διαθέτει στρατό εδών και εξήντα χρόνια, οπότε ευδοκίμησε στην παραγωγή καφέ και στον οικοτουρισμό, όμως πάσχει από έλλειψη χαρακτήρα. Τα πάμπολλα εθνικά πάρκα της έχουν μετατραπεί σε φυσιολατρικά λούνα παρκ, όπου ορδές τουριστών επιδίδονται σε καλά οργανωμένες «περιπέτειες», όπως το ράφτινγκ, το περπάτημα σε αιωρούμενους διαδρόμους ή το απλό resorting, συγγνώμη, τις διακοπές σε κάποιο οικοτουριστικό κατάλυμα. Οι πόλεις πάνω στην Panameicana είναι αδιάφορες, με μοντέρνα αρχιτεκτονική και γεμάτες φωτεινές πινακίδες. Το Σαν Χουσέ, η πρωτεύουσα, είναι ένα άντρο από καζίνο, στριπτιζάδικα και πόρνες σε κάθε γωνιά. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με τις υψηλές-για τα δικά μας μέτρα-τιμές, μας έκαναν να τη διασχίσουμε και να μπούμε γρήγορα στον Παναμά, ο οποίος μας φάνηκε αρκετά διαφορετικός με το «καλημέρα». Η αμερικανοποίηση της χώρας παραμένει εμφανής. Η πόλη του Παναμά είναι ουσιαστικά μια πόλη-κράτος με ανάπτυξη που δεν έχει καμία σχέση με το υπόλοιπο της χώρας. Έξω από αυτήν, ο Παναμάς πατάει με τα δύο πόδια στον τρίτο κόσμο. Η πηληθώρα BMW X6 και Porsche Cayenne και οι αστραφτεροί ουρανοξύστες της πρωτεύουσας έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τις παράγκες της Κολόν, με τους ρακένδυτους ιθαγενείς της περιοχής Νταριέν και τους φτωχούς ψαράδες του αρχιπελάγους Κούνα Γιάλα. Το πιο γοητευτικό κομμάτι της χώρας είναι ανατολικά της διώρυγας, 300 χιλιόμετρα από την πόλη του Παναμά, η Panameicana σταματά εκεί όπου ξεκινά η ζούγκλα του Νταριέν. Το περιβόητο Νταριέν Γκαπ παραμένει μία από τις πιο σκοτεινές και επικίνδυνες περιοχές της Γης, γεμάτη φυτείες κοκαΐνης, και τόπος αντιπαράθεσης αριστεριστών ανταρτών με παραστρατιωτικές ομάδες της Κολομβίας, που βρίσκονται σε συνεχή πόλεμο μεταξύ τους εδώ και δεκαετίες, με στόχο τον έλεγχο του εμπορίου λευκής σκόνης. Για αυτούς τους λόγους, κυρίως, παρά για την προστασία του περιβάλλοντος, δρόμος δε φτιάχτηκε ποτέ ανάμεσα στην Κολομβία και στον Παναμά. Έτσι, χρειαστήκαμε δέκα ημέρες και αρκετή υπομονή με το γραφειοκρατικό κράτος για να βάλουμε το Discovery σε κοντέινερ και να το βρούμε στην Καρταχένα της Κολομβίας. Ναι, είμαστε πλέον στη Νότια Αμερική, το τελευταίο κομμάτι αυτής της περιπέτειας ζωής, που κοντεύει να κλείσει χίλιες ημέρες. Ούτε εμείς οι ίδιοι δεν το πιστεύουμε... Α.Τ. >>>

THE WORLD OFFROAD
ΧΙΟΥΣΤΟΝ - ΣΑΝ ΚΡΙΣΤΟΜΠΑΛ

FAQ

ΝΤΙΖΕΛ: ΜΕΞΙΚΟ: 0,42 ΕΥΡΩ/ΛΤ., ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ: 2 ΕΥΡΩ/ΓΑΛΟΝΙ, ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑ: 0,67 ΕΥΡΩ/ΛΤ., ΕΛ ΣΑΒΑΔΟΡ/ΠΑΝΑΜΑΣ: 2 ΕΥΡΩ/ΓΑΛΟΝΙ, ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΣΙΤΣΕΝ ΙΤΣΑ: 6 ΕΥΡΩ, ΠΑΛΕΝΚΕ/ΤΟΥΛΟΥΜ: 3 ΕΥΡΩ, ΒΑΠΟΡΑΚΙ ΚΙ ΚΟΛΚΕΡ: 3,5 ΕΥΡΩ ΕΙΣΟΔΟΣ ΤΙΚΑΛ: 13 ΕΥΡΩ, ΒΑΡΚΑ ΝΗΣΙ ΕΛ ΤΙΓΚΡΕ: 1 ΕΥΡΩ, ΗΘΑΙΣΙΟ ΣΕΡΟ ΝΕΓΡΟ: 9 ΕΥΡΩ, ΚΑΡΤΑ ΣΙΜ (ΠΑΝΑΜΑ): 1,5 ΕΥΡΩ, ΕΙΣΟΔΟΣ ΣΤΗ ΔΙΔΟΥΓΑ: 3,5-6 ΕΥΡΩ, ΒΑΡΚΑ ΓΙΑ ΝΗΣΙ ΚΟΥΝΑ ΓΙΑΛΑ: 4,5 ΕΥΡΩ
1 ΕΥΡΩ = 18,7 ΠΕΣΟΣ ΜΕΞΙΚΟΥ (MXN) = 2,72 ΔΟΛΑΡΙΑ ΜΠΕΛΙΣΕ (BZD) = 11,3 ΚΕΤΣΑΛ ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑΣ (GTQ) = 1,36 ΔΟΛΑΡΙΑ ΗΠΑ (USD-ΕΛ ΣΑΒΑΔΟΡ & ΠΑΝΑΜΑΣ) = 25,8 ΛΕΜΠΙΡΑ ΟΝΔΟΥΡΑΣ (HNL) = 28,6 ΚΟΡΔΟΒΑ ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑΣ (NIC) = 752 ΚΟΛΟΝ ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑ (WWW.XE.COM, 09/02/2010)

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ DISCOVERY
ΧΑΜ. DISCOVERY: 141.322
ΧΑΜ. ΤΑΞΙΔΙΟΥ: 132.322
ΧΑΜ. ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: 6.163
ΛΙΤΡΑ ΝΤΙΖΕΛ: 895
ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ: 14,5 ΛΙΤΡΑ/100 ΧΑΜ.

Το Discovery πρέπει να πάσει από τη νόσο των ορειβωτών! Από το Χιούστον και μετά, όπου οι μηχανικοί αποσυνέδεσαν το ένα φιλότερο στάθμη καυσίμου στο ρεζερβουάρ (το οποίο είχε πάθει σοκ από το ατύχημα...), όποτε ανεβήκαμε στα 1.500 μ. υψόμετρο, ο κινητήρας έμπαινε σε λειτουργία ασφαλείας, όταν ζεσταινόταν - προφανώς λόγω μεγαλύτερων αναγκών σε καύσιμο. Στο επίπεδο της θάλασσας, το πρόβλημα εξαφανιζόταν, οπότε σε όλη την Κεντρική Αμερική -όπου κινούμασαν στα πεδινά- δεν είχαμε το παραμικρό πρόβλημα. Η κατανάλωση, βέβαια, ήταν αισθητά αυξημένη, λόγω τόσο του επιπλέον βάρους (ήμασαν τέσσερις στο αυτοκίνητο) όσο και των συνθηκών οδήγησης σε μικρούς δρόμους με έντονη κίνηση. Στον Παναμά κάναμε σέρβις πριν από τα 10.000 χλμ. στην PMG, το επίσημο συνεργείο Land Rover, που είναι το πιο οργανωμένο σε όλη την Κεντρική Αμερική. Ο Παναμάς είναι η μόνη χώρα που εισάγει πετρελαιοκίνητο Discovery 3. Λόγω κλιματικών συνθηκών (εκεί πάντα είναι καλοκαίρι), χρησιμοποιούν ημισυνθετικό Castrol 15W-40 (αντί για συνθετικό 5W-30), το οποίο δοκιμάσαμε για πρώτη φορά. Εκεί αλλάξαμε, έπειτα από σχεδόν δύο χρόνια, το ακριβό (55 ευρώ), αλλά απαραίτητο φίλτρο γύρης στον κλιματισμό.

9-10/12/2009, 126.560 χλμ., Παλένκε:
Η πρώτη μας εσπρή με τον πολιτισμό των Μάγιας και με τα ποιο, τις μαϊμούδες που ουρλιάζουν.
11/12/2009, 127.107 χλμ., Μεριδά:
Εδώ συναντάμε τυχαία τη Μαρία, μια Ελληνίδα παντρεμένη με Αμερικανό.
12-13/12/2009, 127.241 χλμ., Τοπισέν Ιταό:
Το Καστίγιο είναι το πιο εμπνευσμένο οικοδόμημα των Μάγιας.
14/12/2009, 127.629 χλμ., Τουλούμ:
Η Βούλα μένει άγρυπνη, καθώς διανυκτερεύουμε στη φύση, κοντά στην Πούντα Άλεν, την προστατευμένη χερσόνησο μετά το Τουλούμ.
15-16/12/2009, 127.962 χλμ., Τσετουμάλ:
Στο πιο όμορφο κάμπινγκ του Μεξικού μια τρομερή καταγίγδα μας αναγκάζει να κοιμηθούμε μέσα στο Discovery.
17/12/2009, 128.155 χλμ., Κι Κόλκερ-Μπελίζ:
Παρκάρουμε το αυτοκίνητο στην Μπελίζ Σίτα και πάμε στο νησάκι Κόλκερ. Αστακό για δείπνο με 8 ευρώ, παρακαλώ!

18/12/2009, 128.275 χλμ., Σουνατουίντες:
Διανυκτερεύουμε μέσα στη ζούγκλα, δίπλα στον αρχαιολογικό χώρο των Μάγιας.
19-20/12/2009, 128.385 χλμ., Τικάλ-Γουσεμάλ:
Παραλαμβάνουμε το Δημήτρη και τη Θέτη και επισκεπτόμαστε υπό βροχή τον Τικάλ.
21/12/2009, 129.019 χλμ., Αντίγκουα:
Διασχίζουμε τη Γουατεμάλα και διανυκτερεύουμε στην πιο όμορφη πόλη της χώρας, στη σκιά τριών ηφαιστειών.
22/12/2009, 129.272 χλμ., Ελ Τουίνκο-Ελ Σαβδόρ:
Περνάμε τα χειρότερα -ίσως- σύνορα του κόσμου και κατασκηνώνουμε σε κάμπινγκ στον Ειρηνικό ωκεανό.
23/12/2009, 129.311 χλμ., Σαν Σαβδόρ:
Πολιτισμικό σοκ η κεντρική αγορά της πρωτεύουσας.
24/12/2009, 129.568 χλμ., Ίθα Ελ Τίγκρε-Ονδούρα:
Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν με ψάρι και πυροτεχνήματα σε αυτό το ξεχασμένο νησάκι.

25/12/2009, 129.785 χλμ., Λεόν-Νικαράγουα:
Η ηρωική πόλη των Σαντινίστας είναι γεμάτη ζωντανά σήμερα. Σημειώστε το εκπληκτικό Lazy Bones χόστελ, αν πάτε...
26/12/2009, 129.973 χλμ., Γρανδόα:
Η πρώτη πώλη των Ισπανών στην Κεντρική Αμερική είναι άκρως ερωτεύσιμη...
27/12/2009, 130.149 χλμ., Λιβερία-Κόστα Ρίκα:
Πολύ ήσυχη δεν είναι η ζωή στην Κόστα Ρίκα.
28/12/2009, 130.355 χλμ., Σαν Χοσέ:
Τελευταία νύχτα με τους φίλους μας από την Ελλάδα στο δημοφιλέστερο χόστελ Panega.
29/12/2009, 130.428 χλμ., Σαν Χοσέ:
Πρωί στο Μπουένος Άιρες, βράδυ χαμένοι σε πυκνή ομίχλη σε υψόμετρο 2.500 μ. στα κεντρικά υψίπεδα της Κόστα Ρίκα...
16-17/1/2010, 130.569 χλμ., Ντομινική:
Αφόρτη ζέση στα παράλια του Ειρηνικού. Γράφουμε για το περιοδικό όσο άλλοι κάνουν σεργ.

18/1/2010, 130.829 χλμ., Μπόκα Τσίκα-Παναμάς:
Κατασκηνώνουμε στην προκυμαία ενός γραφικού λιμανιού που θυμίζει Ελλάδα!
19-22/1/2010, 131.276 χλμ., Πόλη Παναμά:
Άθλος η αποστολή του αυτοκινήτου στην Καραχένα της Κολομβίας με κοντέινερ. Η δυναμική ελληνική κοινότητα του Παναμά μας υποδέχεται με θέρμη.
23/1/2010, 131.908 χλμ., Νταριέν:
Φτάνουμε στη Γαβία, το τελευταίο χωριό του Παναμά στη ζούγκλα Νταριέν. Κατασκηνώνουμε στην αυλή ενός σχολείου.
24/1/2010, 132.247 χλμ., Νησιά Κούνα Γιάδα:
Η θγαυινή ψαρόδικη κοινότητα του Παναμά μοιάζει να ζει αιώνες πίσω στα νησάκια του αρχιεπισκόπου Κούνα Γιάδα.
25-27/1/2010, 132.322 χλμ., Κλέτον-Παναμά:
Το Discovery κλείνεται στο κοντέινερ μαζί με το Peugeot 206 του Μάρτιν και της Αλίνας, δύο αργεντινών ταξιδιωτών. Εμείς κλείνουμε εισιτήρια για την Καραχένα της Κολομβίας...

INFO:
Δείτε πού βρισκόμαστε τώρα στο www.theworldoffroad.com